

VECKOBLADET

2015:30

151030

41:a årgången

Människovärdet hotas! av Gunnar Stensson

En våg av rasistiska mord, registrering av flyktingförläggningar och mordbränder sköljer över Lund, Sverige och Europa

På Facebook uppmanas vi att demonstrera mot de främlingsfientliga högerextremister, rasister och nazister som på lördag samlas på Stortorget i Lund under parollen "För Sverige – nu".

Polistillstånd för motdemonstrationen har inte sökts och behövs inte heller eftersom demonstrationsrätten är säkrad i lag. Men det finns en risk att den urartar på ett sätt som gynnar högerextremisterna. Det måste undvikas!

Det bästa vore om de demokratiska partierna tillsammans med institutioner och föreningar i Lund enades om en gemensam manifestation för de mänskliga rättigheterna, på samma sätt som vi enades hösten 1988, då folkmajoriteten i Sjöbo röstade för en nynazistisk motion mot flyktingmottagande.

Konstutställning

Vernissage på Thorlunds galleri på Bankgatan lördag den 31 oktober kl 12 till 16. Där ställer Ann Schlyter ut ett par tavlor i en samlingsutställning med tema Ljus.

Välkomna

Teologiskt cafe på måndag!

Måndag 2 november blir det Teologiskt Cafe på Allhelgonagården i Lund. Alla är välkomna att delta i samtalet om allt som handlar om tro och liv i vår svenska verklighet.

Vi börjar 19.00 med fika (20:-). Efter en halvtimme inleds samtalet, som pågår till. 21.00.

2015:30

1

Inför miljömotet i Paris

Det här förändrar allt

Kapitalismen kontra klimatet

Den nyliberala tidens tre ideologiska grundpelare – privatisering av den offentliga sektorn, avreglering av företags-sektorn och sänkning av inkomst- och företags-beskattningen, vilket ska betalas med nedskärningar av de offentliga utgifterna – är var för sig oförenliga med många av de åtgärder vi måste vidta för att få ner utsläppen till en säker nivå. Och dessa tre pelare bildar tillsammans en ideologisk mur som har stängt ute en förnuftig reaktion på klimatförändringen i flera decennier.

Naomi Klein

Kommentar: Naomi Klein har läst Pikettys *Kapitalet* ur miljöpolitiskt perspektiv. Det har berikat hennes bok.

En berättelse om flykten från Syrien

Inte sedan andra världskriget har så många människor varit på flykt i världen. Miljontals människor flyr från ofattbart våld, grymhet och förtryck i sina hemländer. Många kommer från kriget i Syrien.

Amnestypodden

”Varje gång tror jag att det är slut” är en podcast i tre delar, och den första podcasten från Amnesty Sverige. Lyssna på 23-åriga Jihads berättelse om flykten från ett läger i Syrien.

Efter att ha tagit sig till Egypten söker Jihad upp människosmugglare för att ta sig vidare till Europa. Den farliga resan fortsätter över Medelhavet och efter sju dygn i ovisshet når de Italiens kust.

Han berättar också om livet innan flykten och livet efter – i Sverige.

JAG VILL VETA MER ►

Järn-vägen av Gunnar Stensson

Storskarvarna satt som vanligt och torkade vingarna i blåsten bredvid en orörlig häger. Ett par träd hade avlövsats och såg döda ut. Kunde det bero på storskarvarna? Deras skarpa avföring lär ju kunna döda allt levande på magra skärgårdsholmar. Men här, i den feta jorden, bördig som i Nildeltat?

Jag plockade ett par sena plommon och fortsatte över gångbron, uppför åbrinken ut på de vida Flackarpsfälten. Gula löv virvlade i blåsten från en hög bok. Som vanligt räknade jag tågen som passerade på järnvägsvallen.

Det var då jag såg den. 23 minuter över åtta, den 28 oktober.

Från stigen under järnvägsbron ringlade en bred, glänsande väg söderut, uppför åkerslutningen, och svängde mot Flackarps gamla skola, där den utmynnade i den gamla landsvägen mot Lomma.

När jag nådde fram såg jag att vägen bestod av stora kvadratiska järnplattor lagda så de överlappade varandra. De var ganska smutsiga och blöta så här på morgonen men blänkte metalliskt mot den gröna höstsådden.

Vilken jätte hade förmått bygga en väg av järn – en järn-väg - över en natt?

Jag stod på krönet och tittade ner mot Höje å och insåg ganska snart att den nya järn-vägen ingick i fyrspårsprojektet.

Syftet måste vara att forsla tung materiel, schaktmaskiner och lyftkranar till järnvägsbron för att bredda den så att ytterligare ett dubbelspår rymdes.

Så gick jag tillbaka ner till ån, lite orolig för att halka på den släta metallytan. Som vanligt tog jag ett äpple från trädet, fortsatte mot Flackarpsvägen, stannade på bron och kastade äppleskrutten i ån, där den tacksamt togs emot av ett andpar.

Allt flyter, tänkte jag. Panta rei. Ingen går ner i samma flod två gånger.

Replik till Ulf Nymark av Lucifer

Jag skrev en krönika i avsikt att hitta vägar att bryta dödläget i Lunds kommunalpolitik. Det misslyckades, såsom framgår av Nymarks senaste text, som för mig mest ger intryck av grälsjuka. Jag noterar dock tacksamt att han kallar det sitt slutinlägg.

CO2 Ransonering - en möjlighet att rädda jordens uppvärmning? av Marie-Louise Steiner

Ännu en konferens om jordens klimat står för dörren! Vilken i ordningen är det svårt att hålla reda på? Det första stora mötet skedde i Kyoto på 80-talet då 55 länder träffades och förband sig att sänka sina CO2 utsläpp. Därefter följde ett antal FN-konferenser, Tusentals delegater har flugit jorden runt och konfererat om klimatet, men Co2 kurvan har obevekligt fortsatt uppåt och effekterna av jordens uppvärmning har blivit allt mer uppenbara.

Nu väntar en ny jättekonferens i Paris, där resultaten förmodligen kommer att bli några steg framåt men inte på långa när tillräckliga, det anas redan i de rapporter som på förhand publicerats.

Är konferenser av denna typ (som dessutom bidrar till stora CO2 utsläpp), verkligen fruktbara, en väg för att lösa jordens klimatproblem?

Den brittiske gröne ekonomen David Fleming har i sin skrift ”Energy and the common purpose” visat på en annan väg. Den kräver visserligen också en del globala överenskommelser men idén är betydligt mer greppbar och enkel. Det handlar om en CO2 RANSONERING., som bygger på s.k. personliga utsläppsrätter genom vilka man drastiskt och snabbt kan sänka koldioxiden i atmosfären.

Visst ska vi satsa på förnyelsebar energi, ny teknik, energiprogram och så vidare men det krävs mer, mycket mer.

Ransoneringsystem

Ett ransoneringsystem med personliga/enskilda utsläppsrätter kan utformas på lite olika sätt. Flemings idé går i korthet ut på att vi alla – enskilda människor, företag, kommuner, stat, landsting – får oss tilldelat en viss CO2 kvot varje år och den har man att hushålla med. När vi som enskilda t ex tankar bilen, betalar vår elräkning eller köper en flygresor används ett CO2-kort, utformat ungefär som ett bankkort reglerat via datasystem. Vi har att välja: Vill vi bo i en energislukande bostad, resa mycket med bil eller göra en semesterresa med flyg? Vi kan nämligen inte göra allt, det klarar inte miljön, våra fotavtryck på jorden blir för stora. På samma sätt måste kommuner och företag hushålla med sina CO2-kvoter. Förbrukar någon inte hela sin tilldelade mängd CO2 går det bra att sälja utsläppsrätter den på CO2-marknad som upprättas. Systemet ska gynna dem som sparar energi.

I Sverige tycks det finnas en konsensus bland de politiska partierna att skattevägen minska CO2 utsläppen. Koldioxidskatt ska få oss att till exempel köra mindre bil genom högre pris på bensin. Men det är en djupt orättvis och odemokratisk skatt där de svagaste i samhället kommer att drabbas först. En höginkomsttagare kan fortsätta att köra sin energislukande bil eller dra på flygresor till fjärran länder utan att det känns så mycket i plånboken.

Tänk om någon av alla delegater som reser till Paris ville ta med sig idén om de enskilda utsläppsrätterna, en CO2 RANSONERING...

Tidigare i historien när vi stått inför allvarliga hot till exempel under de två världskrigen på 1900-talet har vi accepterat ransonerings för att överleva. Hotet idag mot mänskligheten är kanske ännu större än under världskrigen.

CO2 ransonerings är en radikal men möjlig lösning.

Konstdebatt av Lotte Möller

Svar till Bengt Hall

Jag är inte ensam om att vara Veckobladets självutnämnda utställningsskribent. Av förra veckans nummer framgår att även Bengt Hall gör anspråk på denna ära och det är han förstås i sin fulla rätt till. Icke desto mindre är han ute och cyklar när han skriver att Truls Melins utställning i Lunds konsthall ”är ointressant och känns ganska meningslös”. Han förstår inte vad konstnären vill säga med ett antal tyglappar som hänger ner från några pinnar och några slarviga skisser.

Bengt, borde vi inte gå dit tillsammans och diskutera vad det är vi ser - och inte ser? Oss utställningstäckare emellan.

Truls Melins utställning Tal pænt i Lunds konsthall pågår till 10 januari.

Privatiseras opinionsbildningen av sociala media? av Gunnar Stensson

Ett par av de manifestationer under hösten som jag velat delta i har jag missat, eftersom uppropen inte var tillgängliga för allmänheten utan enbart riktades till speciella facebookgrupper.

I ett fall trodde jag mig veta att manifestationen skulle äga rum, eftersom organisationer och personer refererade till den. Men ingenstans fanns uppgifter om initiativtagare, paroller, tid eller plats.

Jag sökte information på nätet via andra organisationer, bekanta och lokal press, men kammade noll. Jag kollade elskåp och affischtavlor i centrala Lund. Ingenting. Till slut drog jag slutsatsen att manifestationen inställts.

Följande dag fick jag veta att den genomförts och att uppslutningen varit relativt god. Flera andra var lika ovetande som jag. Personer utanför de små – eller större - bubblorna.

En politisk manifestation är offentlig, vilket innebär att den har en ansvarig initiativtagare - parti, organisation eller person - och riktar sig till alla. Sympatisörer, motståndare, berörda, likgiltiga, beslutsfattare - alla ska de ha möjlighet att känna till den, irriteras, ansluta sig, ta avstånd, delta eller motdemonstrera.

Förhandsartiklar, affischer och pressnotiser bidrar till att göra den offentlig. Naturligtvis också sociala media. Både före och efter genomförandet ger den upphov till debatt, bifall och avståndstaganden, kanske rent av förändringar i den allmänna opinionen och politiska reformer.

Det är lätt att trumma ihop vänner och likasinnade med några knapptryck på mobilen. De kommer förstås, de ingår ju i bubblan, som kan vara ganska stor, men som ändå bara omfattar en bråkdel av Lunds – eller Malmös - invånare. Efteråt går demonstranterna hem, nöjda och belåtna. De har haft kul. Alla tyckte samma.

Nästa dag är manifestationen glömd. Också deltagarna glömmes. Alla var av samma sort. Ingen utomstående reagerade. Det kunde de inte för de visste ju inte att manifestationen ägde rum.

I små sammanhang, som t ex Lund hösten 2015, spelar kanske privatiseringen av politiken mindre roll. Så många känner varandra att också en ickeoffentlig manifestation trots allt kan nå utanför den privata bubblan. Om den inte gör det så står ändå inte så mycket på spel. Då har den bara inte hänt.

Värre är det, om manifestationen handlar om livsavgörande värderingar som rasism, demokrati, flyktingpolitik och mänskliga rättigheter.

Värst är det, när det är fråga om en akut konflikt mellan förtryck och motstånd.

Den arabiska våren var till exempel inte den revolution den såg ut att vara. Visserligen var den hoppgivande och under några månader föreföll den omvälvande i länder plågade av diktatur och våld. Från Marocko och Algeriet i väst till Syrien och Saudiarabien öst.

Facebook samlade hundratusentals unga invånare på Tahrirtorget i mångmiljonstaden Kairo. Hundratusentals unga välutbildade mobilägare.

Efter ett par år övergick den arabiska våren i vinter – eller värre - nästan överallt. Ett tunt skikt av studenter med tillgång till sociala media hade för en kort period lyckats överraska Egyptens tyranner. Sedan spärrades de in och blev av med sina mobiler.

De trodde de gjorde revolution genom att ropa revolution tillsammans med sina meningsfränder. Påhejade av europeiska liberala media överskattade de sin betydelse.

De sveptes åt sidan av de verkliga makthavarna, som snart kunde återuppta samarbetet med Israel, Saudiarabien, västs stormakter och det internationella kapitalet. Det egyptiska folket berördes knappt i sin sociala och ekonomiska misär.

Ändå vill man inte tro att den arabiska våren var förgäves. Kanske somliga biter ihop och börjar från grunden, börjar kämpa tillsammans med folket för en revolution med verkligt socialt och demokratiskt innehåll.

Dyster framtid i ockuperade Palestina av Gunnar Olofsson

Nästan allt vatten i Gaza är odrickbart. Området är svårt förorenat, befolkningen utfattig och all utveckling strypt av den pågående blockaden. Inom fem år kan hela Gaza i praktiken vara obeboeligt. På Västbanken fördrivs hela tiden palestinier från sina hem, och deras olivlundar och vattenkällor ödeläggs. Den av FN beslutade, och av Sverige erkända, palestinska staten håller på att utplånas av Israel. Har vi hört det förut? Javisst. Har vi i väst gjort något för att stoppa utvecklingen? Nej, inte alls.

Den senaste i raden av katastrofrapporter, av "FN:s Konferens om Handel och Utveckling"(UNCTAD), berättar för den som vill veta att antalet bosättare på ockuperad mark fyrdubblats sedan Osloavtalet 1993. I "område C" (drygt 60 % av Västbanken), som helt kontrolleras av Israels armé, bor nu fler illegala judiska bosättare än palestinier. Ockupationsmakten hindrar palestinsk handel och håller inne skatter och avgifter avsedda för den palestinska myndigheten. Den ekonomiska situationen är nu den sämsta sedan 1967. Det israeliska angreppet mot Gaza förra sommaren har kastat in Palestina i en än värre ekonomisk kris.

Ett av fem palestinska hushåll på Västbanken saknar idag säker tillgång till livsmedel. I Gaza är siffran 72 %. Arbetslösheten uppgår till 30 % - 18 % på Västbanken och 44 % i Gaza, en rekordsiffra. 8 av 10 unga kvinnor saknar här arbete. I Gaza behöver 18 000 förstörda hus återuppbyggas, liksom 148 förstörda eller skadade skolor, och 60 skadade sjukhus och hälsocentra. Men Israel släpper inte in byggmaterial. Avloppssystemet läcker, och 33 miljoner kubikmeter orenat vatten rinner varje år ut i Medelhavet. Grundvattnet är blandat med saltvatten och i praktiken odrickbart. Smittsamma sjukdomar, diarré och undernäring är ett stort problem framför allt bland barnen. Och blockaden fortsätter...

Genom att bomba sönder Gazas enda kraftverk har Israel gjort området beroende av israelisk energi. Palestinierna betalar överpriser för sin elförsörjning, och strömmen släpps på och stängs av beroende på om och hur Israel får lust att straffa befolkningen. På Västbanken lägger bosättarna beslag på vattenreserverna och låter, via det israeliska vattenbolaget Mekorot, palestinerna dyrt köpa tillbaka sitt eget vatten. Omkring 500 militärposter, murar och avspärningar gör - tillsammans med ständiga övergrepp från israeliska soldater och bosättare, förstörelse av palestinska hus och egendom, nattliga razzior, fängslande och tortyr av inte minst barn - enkelt vardagsliv till ett rent elände.

Om palestinerna fick tillgång till sina sandstränder och fiskezoner, till flygfält och hamn och de enorma fyndigheter av framför allt gas som ligger på palestinskt område, skulle en blomstrand

ekonomi kunna byggas upp. Det är detta Israel vill hindra – för att så småningom kunna lägga beslag på allt för egen del. Målet är en israelisk enstatslösning med palestinierna fördrivna, dödade eller hänvisade till fortsatt förtryck och diskriminering under en ockupation utan slut.

Framtiden ter sig, i skenet av omvärldens ointresse, dystert för det ockuperade Palestina. Man har ingen armé att försvara sitt land med, inga stridsfordon eller verkningsfulla vapen. Vem kan förvånas över att unga människor utan framtidshopp tar till knivar för att med ett personligt uppror försöka ändra någonting? Det räcker inte att, som politiker och media nu gör, fördöma våldet från de som hela tiden utsätts för våld. Sveriges regering, och EU, skulle kunna ändra saker och ting. Men vill man det? Och är vi medborgare villiga att bidra till en förändring? Eller blundar vi hellre?

Landslide victory for Cuba at United Nations vote

On Tuesday 27 October, the United Nations General Assembly voted by 191-2 in support of a resolution calling for the end to the US blockade of Cuba.

Only the United States and Israel voted against all 191 other member states of the United Nations, in what marked the largest majority in favour of Cuba in the 24 year history of the annual votes against the blockade. Although the vote is non-binding, it sent a clear message to the United States government that it remains isolated from the rest of the world in its policy towards Cuba.

Despite the fact that Cuba and the US have re-established diplomatic relations, the United States continues its 54 year old blockade against the island which the Cuban Foreign Minister, Bruno Rodriguez, said had cost the island US\$833.8 billion over the last five decades.

- [Bruno Rodriguez's full speech to the United Nations](#)
- [Watch the full debate and vote in English](#)
- [Read the UN report of the debate and contributions from other international representatives](#)
- [Cuba's 2015 report to the UN on the effects of the blockade](#)

[SUPPORT CUBA, JOIN THE CAMPAIGN TO END THE BLOCKADE TODAY](#)